

בְּהָאֵי יוֹמָא. בִּין דָּאַלֵּין שְׁלֵטִי, נִפְקֵד הַהוּא מִרְגֶּלֶא עַלְאָה, בְּלֹטָא
מִנְצָצָא. וּמְגַנְצִיו דִילָה, לֹא אֲתַחֲזֵי בָה גַּוּן.

כֵּד נִפְקָא, בְּטַש בָּאַלֵּין שְׁמָהּוּן, חַד שְׁמָא מִנִּינִיו אַדְנִי, דָאַיְהוּ
שְׁבִיעָה, מִתְעַטְּרָא וְעַל בְּמִרְגֶּלֶא תִּתְאָה, וְאַתִּי שֵׁב שְׁמָא
אַחֲרָא תִּחוֹתְּיהָ, וְאַיְהוּ יְיָה. וְאַסְתָּחֵר הַהוּא מִרְגֶּלֶא עַלְאָה בֵּיהָ,
וּמִתְעַטְּרָא הַהוּא גַּנְצִיו דַּגְנִיצִיז, בְּהָאֵי שְׁמָא.

לְבַתֵּר דְּכִינִיש (נ"א רַבְטָשׁ) בְּהַנִּי שְׁמָהּוּן, נִפְקִין מִנִּינִיו שְׁבָעִים
עֲנֵפִין לְכָל סְטָר, וּמִתְחַבְּרָן בְּלָהּוּ בְּחַדָּא, וְאַתְּעַבֵּיד
רְתִיכָּא וּבְרָסִיכָּא חֲדָא, לְהַהוּא מִרְגֶּלֶא עַלְאָה, וְשְׁלַטָּא בְּעַטְרוֹי,
מִלְבָא בְּרָסִיכָּא, בַּיּוֹמָא דָא, וְתַדְבֵּר כֵּלָא. בִּין דְּתַחְדֵּי כֵּלָא, יְתִיב
מִלְבָא עַל בְּרָסִיכָּא, וְסַלִּיק בְּשְׁבָעִין עֲנֵפִין בְּרָסִיכָּא, פְּדַקְאָמְרָן.
וְאַיְנוּ תְּרִין אַתְּזָוּן, סְלִקִין וְנַחֲתִין, וְנַחֲרִין וּמִתְעַטְּרִין אַתְּזָוּן
כ"ב, (ס"א בְּכ"ב אַתְּזָוּן) בְּלֹא דְאָוָרִיתָא. בְּטַשִּׁי בְּתִרְיָא
אַתְּזָוּן קְרָמָאִי, וְסַלְקִי לְחָהָר, בְּשִׁית שְׁבָטִין, וְלַחַד בְּשִׁית שְׁבָטִין
אַחֲרָנִין. וְאַלֵּין אַיְנוּ י"ב שְׁבָטִין דִיְשָׁרָאֵל עַלְאָה.

לשון הקודש

בַּיּוֹם הַוְהִי. בִּין שָׁאַלָּה שׂוֹלְטִים, יוֹצָאת
אוֹתָה הַמִּרְגֶּלֶית הַעַלְיוֹנָה בְּוֹלְטָת
נוֹצָצָת, וּמִתּוֹךְ הַהֲתָנוֹצָצָות שָׁלָה לֹא
נְرָאָה בָה גַּוּן.

עֲנֵפִים הַכְּפָא, כְּמו שָׁאָמְרָנוּ.
וְאַזְתָּן שְׁתִי הָאָוֹתִיות עֲולֹות וַיּוֹרְדוֹת,
וּמְאֹירֹות וּמִתְעַטְּרוֹת כ"ב אָוֹתִיות (כ"ב
אוֹתִיות), בְּלֹל שְׁל הַתּוֹרָה, מִפּוֹת בְּשִׁתִּי
הָאָוֹתִיות הַרְאָשׁוֹנוֹת וּעוֹלוֹת לְאַחֲרָה
בְּשִׁשָּׁה שְׁבָטִים, וּלְאַחֲרָה בְּשִׁשָּׁה שְׁבָטִים
אַחֲרִים, וְאַלָּה הַם שְׁנִים עַשֶּׂר שְׁבָטִים
יִשְׂרָאֵל הַעַלְיוֹן.

בְּשִׁוְצָאת, מִכָּה בִּשְׁמוֹת הַלְלוֹ. שֶׁ
אַחֲרָם מִהָּם אַדְנִי, שַׁהְוָא שְׁבָיעִי, מִתְעַטְּרָא
וּנְכַנֵּס לְמִרְגֶּלֶית הַתְּחִתּוֹנָה, וּמִתְיִשְׁבָּה שֶׁ
אַחֲרָה תִּתְחַטְּיוּ, וְהַוָּא יְיָה. וּמִקְפָּתָה בּוּ אוֹתָה
הַמִּרְגֶּלֶית הַעַלְיוֹנָה, וּמִתְעַטְּרָת אוֹתָה
הַהֲתָנוֹצָצָות שְׁנוֹצָצָת בִּשְׁמֵי הַזָּה.

אַחֲר שְׁתַחַבְנָסָה בִּשְׁמוֹת הַלְלוֹ, יוֹצָאים
מִהָּם שְׁבָעִים עֲנֵפִים לְכָל צָה,
וּמִתְחַבְּרִים בְּלָם בְּאַחֲרָה, וּנְעַשְׁתָּרְמָבָבָה

תו, אלין תרין אהוֹן, (נ"א קדמְאֵי סָלְקִין) סָלְקִין וְנַחֲתִין, ובטעמי בתרין אהוֹן, דסופה דכ"ב אהוֹן. וסלקי, חד בחמשה דרגין, וחד בחמשה דרגין. ואلين עשר אמירן (ס"א לשבללא) לאכלה לא לכ"ב אהוֹן, י"ב שבטיון בתרין אהוֹן, (ס"א קדמְאֵי) כללא דאוריתא ועשר אמירן דתרין אהוֹן דסופה, ה"א כ"ב אהוֹן, דסופה דאוריתא. ורוא דא, ירידת מרגלא עלאה, אהוֹן, דסופה דאוריתא. ונחרין כ"ב אהוֹן.
בזהוֹא ברס"י דע"ב, ונחרין כ"ב אהוֹן.

מרגלא תחתה, בשעתה ריתיב מרגלא עלאה בההוא כירס"י דע"ב, ונחרין כ"ב אהוֹן. כדיין ההוא מרגלא תחתה והוא בחשוכא, מסתכל בההוא נהירוג, בחילא דתוקפה ראיון אהוֹן, דẤתְרִישִׁים בְּהַזּוֹן, דאקרזין ארני, וכדיין אהונגהיר וסליק ההוא נהורא, וגטיל כל איון כ"ב אהוֹן עלאיין, ושאייב לוז ההוא מרגלא בגוייה, ונהור נהורו דנצין לע"ב עיר. פיוֹן דהאי מרגלא, נצין ושאייב לאינוֹן אהוֹן בהדרת, כדיין מרגלא עלאה אתmesh בחריהו, ואתדבק מרגלא

לשון הקודש

הפרגנית העלונה באותו היבוא הבסא של ע"ב ומארות כ"ב אותן, או אותן הפרגנית התחתונה שהיא בחשכה מסתכלת באותו האור, כמו של תקף של אותן האותיות שנרשמה בהן, שנקרו ארני, או מאיר ועולה אותו האור, ונוטל כל אותן כ"ב אותן עליונות, וושאבת אותן אותה הפרגנית לתוכה, ומאריר או שנוצין לע"ב עברים. פיוֹן שהפרגנית הוא נוצרת וושאבת את אותן האותיות עמה, או הפרגנית העלונה ממשכת עמן, ונברכת מרגלא

עוד, שתי האותיות הללו (ראשונה עלות) עלות ויורדות ומכות בשתי אותיות של סוף כ"ב אותן. ועלות אחת בחמש דרגות, ואחת בחמש דרגות. ועשרה האותיות הללו (תפקידן לכלל לכ"ב אותן) י"ב שבטים בשתי אותיות ראשונות, כלל של התורה ועשרה אמירות של שתי האותיות שבסופו – הרי כ"ב אותן של סוף התורה. בסוד זה יורשת אותיות של סוף התורה. והרשות הפרגנית העלונה באותו בסא של ע"ב, ומארות כ"ב אותן. הפרגנית התחתונה, בשעה שישבת

במרגלא, והוּי כֹּלֶא חָדָר. וְרָא אִידָּו רֹא חָדָר דַּתְוִשְׁבָחָתָא, וְהָא אָזְקִימָנָא.

אתוֹן, בְּדַ נְצֵין מַהֲאי סְטַרָא, וַמַּהֲאי סְטַרָא, דָא אִידָּו סְכִתָּא דַי בְּגֻווִיְהוּ, בֵּין מַרְגָּלָא לְמַרְגָּלָא, בְּרוּזָן אַתְּעַבְּידָו רֹא דְשָׁמָא קְדִישָׁא דְמַ"ב אַתְּוֹן. בְּכֹלֶא רֹא דְשָׁמָא קְדִישָׁא דְעַבְּדָו אַתְּוֹן, דְרַתִּיכָא עַלְאָה, וְכֹלֶא, הָאִי וְהָאִי, אַתְּקָרִ שְׁבָת, וְרָא אִידָּו רֹא דְשָׁבָת. (ע"ב רועיא מהימנא).

זָכָר רֹא דְרַכְבוֹרָא אִידָּו, רֹא דְרַכְבוֹרָא דְנְקִיט בֶּל שִׁיבַּי דְעַלְמָא עַלְאָה. אַת יוֹם הַשְּׁבָת, לְאַסְגָּאָה מַעְלִי שְׁבָתָא, דָאִידָּו לִילָה, וְרָא אִידָּו אָת. לְקָדְשׂו, דְאַצְטְּרִיךְ קְרוֹשָׁה מְנוּ עַמָּא קְדִישָׁא, וְלֹא תַעֲטָרָא בָּהוּ בְּדַקָּא חַזִּי.

זָכָר, אַתְּרָ דְלִית לִיה שְׁבָחָה, וְלֹא קִימָא בֵּיה שְׁבָחָה דְהָא לִית שְׁבָחָה בְּאַתְּרָ דְבָרִית עַלְאָה, וּבֶל שְׁבָנָן לְעַילָה. וְלֹתְתָּא, אִית שְׁבָחָה, אַתְּרָ

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

בְּמַרְגָּלִית, וְנִיחָה הַפֶּל אָחָר. וְזָהָו סָוד שְׁלָזָר – הוּא סָוד שְׁלָזָר, סָוד שְׁלָזָר שְׁלָזָקָם אֶת כָּל אַיְבָרִי הָעוֹלָם הָעַלְיוֹן. אַת יוֹם הַשְּׁבָת – לְרַבּוֹת עַרְבָּ שְׁבָת, שְׁהָוָא לִילָה. וְזָהָו אָת. לְקָדְשׂו – שְׁצָרִיךְ קְרוֹשָׁה מְתוּךְ הָעֵם הַקְדוֹשׁ, וְלֹהַתְעַטָּר בְּהָם בְּרָאוֹי.

זָכָר – מָקוֹם שָׁאַיְן בּוּ שְׁבָחָה וְלֹא עַוְמָרָת בּוּ שְׁבָחָה, שְׁהָרִי אַיְן שְׁבָחָה בְּמִקּוֹם שְׁלַה הַבְּרִית הָעַלְיוֹן, וּבֶל שְׁבָנָן לְמַעַלָה. וְלֹמְטָה יִשְׁשָׁבָחָה, מָקוֹם

אָחָר שְׁלַה הַתְּשִׁבְתָּה, וְתְּרִי בָּאָרְנוֹ.

בְּשְׁחָאֹזְתִּיּוֹת נַוְצָצָות מִמְּצָד הַזָּהָבָה, וְזָהָו הַקְּתָרָה שְׁבִינִיָּהָם, בֵּין מַרְגָּלִית לְמַרְגָּלִית, אֹזְנוֹשָׁוֹת סָוד שְׁלַה הַשִּׁם הַקְדוֹשׁ שְׁלַה מַ"ב אֹתְיִוֹת. וּבֶל הַסָּוד שְׁלַה הַקְדוֹשׁ שְׁלַה עַבְּד אֹתְיִוֹת שְׁלַה הַמְּרַכְּבָה הָעַלְיוֹנָה, וְהַפֶּל – וְזָהָו נִקְרָאת שְׁבָת, וְזָהָו סָוד הַשְּׁבָת. (ע"ב רועיא מהימנא)

דאצטראיך לאדפרא, ועל דא כתיב, (תהלים קט) ייזבר עון אבותיו וגנו. ואית תפון מפגון, לאדפרא זכינו דבר גש, וחוובוי.

וילית שכחה קמי ברסיא קדיישא, מה דאייה קמייה. ומאן אייה קמייה. זבור. וכל שבן לעילא. בגין דבלא רוזא דדברא אייה, ותפונ אתגליף רוזא דשמעא קדיישא יה'ו. ולתטא, אצטראיך לאתקדשא, ובמה אתקדש. בזבור, דהא מפייה גטיל כל קדושון וכל ברקאנ. ודא, פד מהתערבי מעלי שbeta, על עמא קדיישא ברקה יאות, בצלותין ובעוותין, ובסדרא דחרזה.

ואי תימא, זבור, לא אצטראיך לאתקדשא, דהא מגיה נפקין כל קדושים דעלמא. לאו הבי. דהא דא אצטראיך לאתקדשא ביממא, ודא

לשון הקודש

שצריך להזכיר, ועל זה בתרוב (תהלים קט) בזבור, שהרי מפנו נוטל כל הקדשות זבור עון אבותיו וגנו. ויש שם מפניות שלוברים זכיות האדים וחטאיהם. ואין שכחה לפניהם הפקיד מה שהוא לפניו. ומה הוא לפניהם? זבור. וכל שבן למעלה. משום שהכל הוא סוד של זבר, ושם נחקק סוד השם הקדוש יה'ג. ולמטה ציריך להתקדש. ובמה התקדש?

**אצטראיך לאתקדשא בליליא, וכל קדושים נטליין
לוון ישראאל לבתר, ואטקדשא בקדושי דקידשא
בריך הוא.** (דף צ"ג ע"א).

כבוד את אביך ואת אמך, (שמות כ) **כל זיני יקר,**
למחדי לוון בעובדי דבשראן, בפה דעת
אמר (משלו כ) **גיל יגיל אבי צדיק, וזה איהו יקרא
דאבוי ודאמיה.**

רעה מהימנא

כבוד את אביך ואת אמך. כבודו בכסות נקייה, דהינו בגפי
מצואה, (משלו ג) **כבוד את ה' מהונך,** דא תורה ומצוות. הרא
הוא דבתייב, (משלו ג) **ארך ימים בימינה בשמאלה וגנו.** דענו לאו
אייהו בר נש, אלא מן התורה ומון המצוות, אשתחמודע, דבתר
דאוקמוה מארי מותניתין אין עני אלא מן התורה ומון המצוות.
דעתרא דבר נש אוריתא ומצוות.

**ובגין דא, כבוד את יי' מהונך, ולא תשתדל באוריתא, כדי
להתגדל בה.** מה דאוקמוה חבריא, ואל תעשים עטרה

לשון הקידש

בלילה, וכל הקדושים נוטלים אותם בכסות נקייה, דהינו בגפי מצואה, כבוד
ישראל אחר בה, ומרתקדשים בקשרות של הקירוש ברוך הוא.
שבתווב ארך ימים בימינה בשמאלה וגנו. שניין ארים עני אלא מן התורה ומון
המצוות. נודע, אחר שבארוה בעלי המשנה, אין עני אלא מן התורה ומון
המצוות, שעשו רשותם של ארים תורה
ובבוד אביו ואמו.

רוזעה נאמן (רעיון מהימנא)

כבוד את אביך ואת אמך. כבודו

להתגדל בָּהֶם, ולא תאמר אַקְרָא בְּעֹבוֹר שִׁיקְרָאָנוּ רַבִּי, אלא
(תהלים לד) גָּדַלְוּ לִיְיֵי אַתִּי. פְּבַד אֶת יְיֵי מְהוֹנָה, בֵּין דָאִיחָו חַיָּב
בִּקְרָא דָאָבוֹי וְאַמְּיהָ.

בָּגִין דָאִיחָו מְשׁוֹתֵף מְתַרְיִין טְפִין, דְמִגְהָזָן נוֹצֵר בָּר נֶשׁ. מְטֻפָּה
דָאָבוֹת, חַוּרוֹ דְעִינִין, וְגַרְמִין וְאַבְרִין. וּמְטֻפָּה דָאַמְּיהָ,
שְׁחוֹר הִי בְּעִינִין, וְשַׁעֲרָא וְמְשָׁבָא וְבְשָׁרָא. וּרְבִיאוֹ לִיהָ
בָּאוּרִיתָא, וְעוֹבְדִין טְבִין.

דָבָר נֶשׁ חַיָּב לְלִפְדוֹ בְּנֵו תֹּרֶה, דְכַתִּיב, (דברים ז) וְשַׁגְנָתָם
לְבָנֵיךְ. וְאֵי לֹא אַזְלִיף לִיהָ אֲוּרִיתָא וּפְקוּדִין, בְּאַילּוּ
עֲבִיד לִיהָ פֶּסֶל, וּבָגִין דָא לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶּסֶל. וּעֲתִיד לְהִזְהִיר בֵּן
סּוּרָר וּמוֹרָה, וּמְבָזָה אָבוֹי וְאַמְּיהָ, וְנוֹזֵל מְגִיה בְּמַה בְּרַכָּאָן.
דָהּוֹאִיל וְאִיחָו עִם הָאָרֶץ, חַשִּׁיד אִיחָו עַל כָּלָא, וְאַפְּיָלוּ עַל
שְׁפִיכוֹת דְמִים, וְגַלְיוּ עֲרִיות, וּעֲבֹדָה זָרָה. דְמָאן דָאִיחָו עִם
הָאָרֶץ. וְאַוְיל לְאַתָּר דָלָא אַשְׁתָּמוֹדָעָן לִיהָ, וְלֹא יַדַּע לְבַרְכָּא,
חַשְׁדִּינָן לִיהָ דָאִיחָו עוֹבֵד עֲבֹדָה זָרָה. (ע"כ רועיא מהימנא).

לשון הקורטש

תשׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה כִּי לְהַתְגַּדֵּל בָּה, בָּמוֹ שָׁאָדָם חַיָּב לְלִמְדָד בְּנֵו תֹּרֶה, שְׁבָתּוּב
(דברים ז) וְשַׁגְנָתָם לְבָנֵיךְ. וְאֵם לֹא לִמְדָד
אֹתוֹ תֹּרֶה וּמִצּוֹות, בְּאַילּוּ עָשָׂה לוֹ פֶּסֶל,
בְּעֹבוֹר שִׁיקְרָאָנוּ רַבִּי, אלו (תהלים לד)
גָּדַלְוּ לְהָ אַתִּי. פְּבַד אֶת הַ מְהוֹנָה, בֵּין
שְׁחִיבָּ בְּכָבּוֹד אָבוֹי וְאַמוֹ.
מְשׁוּם שְׁהָוָא מְשֻׁתָּפָ מְשֻׁתִּי טְפּוֹת
שְׁפָהָן נוֹצֵר הָאָדָם. מְהֻטָּפָה שֶׁל אָבוֹי
לְבַנְּ הָעִינִין, וְעַצְמוֹת וְאִיבָּרִים. וּמְטֻפָּה
שֶׁל אַמוֹ הַשְּׁחוֹר שְׁבָעִין, וְשַׁעַר וְעוֹר
וְבָשָׁר. וּמְנַדְּלִים אָוֹתָו בְּתוֹרָה וּמְעַשִּׁים
טוֹבִים.

כִּבְד אֶת אָבִיךְ כַּמָּה דָאת אָמֵר כִּבְד אֶת יְיָ מְהוֹנֶךָ. מְהוֹנֶךָ: מִפְּמוֹנֶךָ. מְהוֹנֶךָ: מִחְגֶּךָ. בְּחִדּוֹה דְגַנוֹנָא, לְמַחְדֵי לְבָא, דָהָא דָחִדּוֹה דְלַבָּא, כְגַנוֹנָא דָא גַנוֹנָא דְכָל עַלְמָא. עֲזַבְדֵין דְכָשָׁרָאָן דְהַחְזֹא בָרָא, חְדֵי לְבָא דְאָבִיה וְדְאָמִיה. מְהוֹנֶךָ מִפְּמוֹנֶךָ לְכָל מָה דְאַצְטְּרִיבָו.

כְגַנוֹנָא דָבָר נְשׁ אָזְקִיר לְקוֹדְשָׁא בָרִיךְ הוּא, הַכִּי אַצְטְּרִיךְ לְאָבָא וְלְאָמָא, בְגַין דְשׂוֹתְפָוֹתָא הָדָא אִית לְזֹן בְקֹדְשָׁא בָרִיךְ הוּא עַלְיהָ. וְכַמָּה דְאַצְטְּרִיךְ לְמִדְחָל לְקוֹדְשָׁא בָרִיךְ הוּא, הַכִּי אַצְטְּרִיךְ לְמִדְחָל לְאָבִיה וְלְאָמִיה, וְלְאָזְקִיר לְזֹן בְחִדָּא, בְכָל זִיגִי יִקָּרֶ.

לְמַעַן יָאִרְיכּוֹן יְמִיחָה, בְגַין דְאִית יוֹמִין לְעַילְלָא, דְתַלְיוֹן בְהוּ חַיִי בָר נְשׁ בְהָאי עַלְמָא.

לשון הקודש

כִּבְד אֶת אָבִיךְ, בָמו שָׁנָאָמֵר כִּבְד אֶת ה' מְהוֹנֶךָ. מְהוֹנֶךָ – מִפְּמוֹנֶךָ. מְהוֹנֶךָ – מִחְגֶּךָ. בְשִׁמְתָה הַגְּנוּן לְשִׁמְתָה הַלְּבָב, שְׁחִרְיִי וּשְׁמִתָּה הַלְּבָב, בָמו זֶה הַגְּנוּן שֶׁל כָל הָעוֹלָם. מַעַשִׁים בְשָׁרִים שֶׁל אָוֹתוֹ בָנָם שִׁמְמָה לְבָב אָבִיו וְאָמוֹ. מְהוֹנֶךָ – מִפְּמוֹנֶךָ לְכָל מָה שְׁצָרִיבִים.

בָמו שְׁהָאָדָם מִכְבָּד אֶת הַקָּדוֹשׁ בָרוּךְ

וְאָקִים נָא עַל אֵינוֹ יוּמֵין דָבָר נֶשׁ בְּהַחֲזָה עַל מַאֲ
לְעִילָא, וּבְלַהּוּ קִימֵין קְמֵי קְדֵשָׁא בָּרוּךְ הוּא, וּבְהַ
אַשְׁתָמֹדָעָן חַיִי דָבָר נֶשׁ.

עַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהִיךְ נוֹתֵן לְךָ. אַבְטָחוֹתָא
לְאַתְהָנֵיא בְּאַסְפָּקָלְרִיא דְנַחְרָא, וּרְזָא דָא עַל
הַאֲדָמָה, דָא אַסְפָּקָלְרִיא דְנַחְרָא, בָּאֵינוֹ יוּמֵין
עַל אַיִן, דְנַחְרֵין מִנוּ מִבְוָעָא דְכָלָא.

מָאֵי שָׁנָא, בָּאַלְיוֹן תְּרֵין פְּקוּדִין דָאָרִיבִּתָא, דְבָתִיב
בְּהַז לְמַעַן יָאָרִיכּוֹן יְמִיחָה, בְּדָא, וּבְשְׁלוּחָה הַקּוֹן.
אֶלָּא תְּרֵין פְּקוּדִין אַלְיוֹן, בְּלַהּוּ תְּלֵינוּ לְעִילָא. אֶבָּא
וְאֶמְאָ, רְזָא דְזֻכָּר וּשְׁמֹור בְּחֶדָא. וּבְגִינִי כֵּה בְּתִיב
לְמַעַן יָאָרִיכּוֹן יְמִיחָה. וּבְשְׁלוּחָה הַקּוֹן, דְבָתִיב, (דברים כב)
שְׁלַח תְּשַׁלֵּח אֶת הָאָם וְאֶת הַבְּנִים תְּקַח לְךָ לְמַעַן
יִיטָב לְךָ וְגוֹ, רְזָא דְעַלְמָא עַל אַהֲרֹן, דְלָא אַתִּיהִיב

לשון הקודש

תְּוֹהָה. וּבָאָרְנוּ עַל אָוֹתָם יְמִים שֶׁל אָדָם
שְׁמַאיִרים מִתוֹךְ הַמְּעֵן שֶׁל הַבְּלֵל.
מִה שׁוֹנֵה בְשִׁתְיִ הַמְּצֻוֹת הַלְלוֹי שֶׁל
הַתּוֹרָה שְׁבָתוֹב בְּהַז לְמַעַן יָאָרִיכּוֹן יְמִיחָה,
בְּזָה וּבְשְׁלוּחָה הַקּוֹן? אֶלָּא שְׁתִי מְצֻוֹת
אֶלָּה בְּלֹן תְּלִוּת לְמַעַלה. אֶב וְאֶמְ, סּוֹד
שֶׁל זְכוּר וּשְׁמֹור בְּאֶחָד, וּמְשׁוּם כֵּה
בְּתֹבוֹב לְמַעַן יָאָרִיכּוֹן יְמִיחָה. וּבְשְׁלוּחָה הַקּוֹן,
שְׁבָתוֹב (שם כב) שְׁלַח תְּשַׁלֵּח אֶת הָאָם
הַמְּאִירָה, בְּאָוֹתָם הַיָּמִים הַעֲלִיּוֹנִים
עַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר הֵי אֱלֹהִיךְ נָנוּ לְךָ.
הַבְּטַחָה לְהַנּוֹת בְּאַסְפָּקָלְרִיהָ הַמְּאִירָה,
וּסּוֹד זה עַל הַאֲדָמָה, זו אַסְפָּקָלְרִיהָ
הַמְּאִירָה, בְּאָוֹתָם הַיָּמִים הַעֲלִיּוֹנִים

ביה רשו לאספה בלא, ואצטריד לשלה מגו שאלה
ואספה בלאה ביה.

ואת הבנים תקח לך, דכתיב, (דברים ז) כי שאל נא
ליימים ראשונים וגוי מקצה השמים ועד
קצת השמים. אבל לעילא מקצת השמים, שלח
תשלה מרעיזnid למושאל.

וברא כתיב, למען ייטב לך והארכת ימים, למען
אייטב לך לא כתיב, אלא למען ייטב לך.
ויאריכין ימיך לא כתיב, אלא והארכת ימים.
למען ייטב לך, ההוא אחר דאותיב לבלה, וアイחו
עלמא דסתאים וגינוי. והארכת (דף צ"ג ע"ב) ימים, כמה
דכתיב, תקח לך, בראשותך דבר נש איה.

לשון הקידש

ובזה כתוב למען ייטב לך והארכת
ימים. לא כתוב למען איטיב לך, אלא
למען ייטב לך. ולא כתיב יאריכון ימיה,
אלא והארכת ימים. למען ייטב לך –
אותו המקום שמיטיב לפל, והוא העולם
הגנו והגסתר. והארכת ימים – פמו
שבתו תקח לך, והוא בראשותו של
הארם.

ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך וגוי.
הפסוד של עולם העליון שלא נתנה
רשות להסתбел בו, וצריך לשלה מרותה
שאלה והתרבוננות בו.

ואת הבנים תקח לך, שברות (שם ז) כי
שאל נא ליימים ראשונים וגוי (ול) מקצת
הימים ועד קצת השמים. אבל לעילא
מקצת השמים, שלח תשלה מרעיזnid
לשאל.

וְאֵי אָזֶה מִן לִיה עֹבֶדֶת וַיְכִיּוֹן בֵּיה, זֶבֶחָה אֲיַהוּ.
וְאֵפֶר עַל גֵּב דָּלָא מַכְיָוִן בֵּיה, זֶבֶחָה אֲיַהוּ,
דַּעֲבִיד פְּקוּדָה דְמִרִּיה. אָבֵל לֹא אֲתַחֲשֵׁב כִּמְאוֹן
דַּעֲבִיד רַעֲזָתָא לְשֵׁמָה, וַיְכִיּוֹן בֵּיה, בְּרַעֲזָתָא
דְּאַסְתְּבָלוֹתָא בַּיקְרָא דְמִרִּיה, כִּמְאוֹן דָּלָא יִדְעַ
לְמַסְבֵּר סְבָרָא, דָּהָא בְּרַעֲזָתָא תְּלִיא מַלְהָ לְשֵׁמָה.
וְבַעֲזָבָה דָּלְתָה לְשֵׁמָה, אַסְתָּלָק עֹבֶדֶת לְעִילָּא,
וְאַתְּהָקָן בְּדָקָא יְאֹתָה.

כְּגַזּוֹנָא דָא, בֶעֱבֶדֶא דְגַופָא, אֲתִתקְנוּ עֲזֶבֶדֶא
דְגַפְשָׁא, בְהַהְיוֹא רְעוֹתָא. דָהָא קְדֵשָׁא
גְרִידָה הָזָא בְעֵי לְבָא, וּרְעוֹתָא דְלְבָא דָאִיהוּ עֲקָרָא דְכָלָא,
אֵי לֹא תִמְנוּ רְעוֹתָא דְלְבָא דָאִיהוּ עֲקָרָא דְכָלָא,
עַל דָא צְלִי דָוד נָאָמֵר, (מהליכים ז) וּמְעַשָה יְדֵינוּ בָזְנָה
עַלְיָינוּ וְגוֹן. דָהָא לִית כָל בָר נֶשׁ חֲבִים, לְשֻׂזָה

לשון הקודש

וְמִתְתַּקֵּן בָּרָאי.
כִּמוֹ וְהַבְּמִעְשָׁה שֶׁל הַגּוֹפֵן גַּתְקָנוּ מִעְשָׁה
הַגְּפֵשׂ בְּאָוֹתוֹ הַرְצָצִין, שָׁהָרִי הַקְּדוּשָׁ
בְּרוּךְ הוּא רֹצֶחֶת הַלְּבָב וְהַרְצָצִין שֶׁל
הָאָדָם, וְאַפְלוּ כֵּה, אֲםַן אַיִן שֶׁם רְצָצִין שֶׁל
הַלְּבָב, שֶׁהָוָא עַקְרֵב הַכְּלָל, עַל וְהַתְּפִלֵּל
הַוָּד וְאָמַר, (תְּהִלִּים צ'ו) וְמִעְשָׁה יָדַינוּ בּוֹנְגָה
עַלְנוּ וְנוּ). שָׁהָרִי אַיִן כֵּל אָדָם תְּכַס

רְעוֹתָא וַלְבָא, לְתִקְנָא כֵּלָא וַיַּעֲבִיד עֹזֶבֶד אֶמְצֹה. עַל דָּא צְלִילִי צְלוֹתָא דָא, וַיַּעֲשֵׂה יְהִינּוּ בּוֹנְגָה עַלְיָנוּ. מָאֵי בּוֹנְגָה עַלְיָנוּ. בּוֹנְגָה, וַאֲתִקְיָן תִּקְוָנָה לְעַיְלָא בְּדָקָא יְאֹות. עַלְיָנוּ, אָפָּה עַל גַּב דְּלִית אָגָּנוּ יְדָעַי לְשִׁזְׁאָה רְעוֹתָא, אֶלָּא עֹזֶבֶד בְּלַחְזֹדָיו. מַעֲשָׂה יְהִינּוּ בּוֹנְגָהוּ. לְמַאן. לְהַהּוּא דְּרָגָא דְּאַצְטָרִיךְ לְאַתְתִּקְנָא. בּוֹנְגָהוּ, בְּחַבּוּרָא חֶדָּא בְּאַבָּהָן, לְמַהְנוּ מַתְתִּקְנָא בְּהָזָן, בְּהָאֵי עֹזֶבֶדָא, בְּדָקָא יְאֹות.

השלמה מההשומות (סימן ט זה נמצוא בספר ישון)

גְּרָסִין בְּזֹהָר, מַאן דְּאַחַיד בְּאוֹרִיִּתָּא, סְמַכָּא לֵיה וַיְמַחְזֵקָה לֵיה עַל יְרֻבּוּי, דָּלָא יְסַטֵּי לִימְגָּא וַלְשִׁמְמָלָא. זְבָאֵין אִינּוּ יִשְׂרָאֵל דְּקִוְּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהָבֵּל לְזֹן אֹרִיִּתָּא לְגַלְאָה לְזֹן רְזִין עַלְאֵין. עַלְיָהוּ בְּתִיב (דברים י) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיַיִן אֱלֹהִיכֶם וְגוֹן.

לשון הקודש

לְשִׁים רְצֹן וְלֵב לְתַקְנָה כּוֹנְגָה, אַת מַי? בְּחַבּוּר אַחֲר בְּאַבּוֹת, מַעֲשָׂה שֶׁל מְצֹהָה, עַל זֶה הַתְּפִלָּל תִּפְלָה זֹו – וַיַּעֲשֵׂה יְהִינּוּ בּוֹנְגָה עַלְיָנוּ. מַה זֶּה כּוֹנְגָה עַלְיָנוּ? כּוֹנְגָה וַתִּתְקַנוּ תִּקְוָנָה לְמַעַלָּה בְּרָאֵי. עַלְיָנוּ, אָפָּה עַל גַּב שָׁאִינּוּ יוֹדָעִים לְשִׁים הַרְצֹן, אֶלָּא הַמַּעֲשָׂה לְבָהּוּ. מַעֲשָׂה יְהִינּוּ בּוֹנְגָה, לְמַי? לְאוֹתָה דְּرָגָה שָׁאַרְיךְ לְהַתְקַנוּ.

וְתָא חַזִי, כִּד יְהִיב קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא אֹרְיִתָּא
לַיְשָׁרֶאל רְשִׁים לְה בְּרוֹזָא דְשָׁמָא קְדִישָׁא.
אמֵר (שמות ט) אָנָכִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם, בְּרוֹזָא דְחַסְד אָבָרְהָם
אָחִיד בָּה, וְלִקְבָּלָה מִצּוֹת עֲשָׂה וְרוֹזָא דָא
תְּפִקְידָתָא קְמִינִיתָא דְפָקִיד קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא
לְאָבָרְהָם, מִצּוֹת עֲשָׂה חַזִי. דְבָתִיב (בראשית י"ב) לְךָ
לְךָ מֵאָרֶץ וְגַיּוֹן קְדַשְׁבָּן מִצּוֹת עֲשָׂה רַמְ"ח
בְּחַשְׁבָּן אָבָרְהָם.

לֹא יְהִיה לְךָ אֱלֹהִים אֶחָדים וְנוּ. (שמות ז) בְּרוֹזָא
דְגָבוֹרָה דְאָחִיד בָּה יְצָחָק, דְכָל אִינּוֹן אֱלֹהִים
אֶחָדים וְאִינּוֹן סְרִכְיָן מִמְּנָנוּ מִסְטְּרִיה יְגַקְוֹן, וּבָנָן עֲשָׂוָה
וְכָל אִינּוֹן מִמְּנָנוּ דִילִילָה. דָהָא יְצָחָק בְּמִצּוֹת לֹא
תְּעַשָּׂה אָחִיד. וְתְּפִקְידָתָא קְמִינִיתָא דִילִילָה, מִצּוֹת
לֹא תְּעַשָּׂה חַזִי, דְבָתִיב (בראשית כ"ז) **אֶל תַּرְדֵּם צְרִיכָה**.

לְשׁוֹן הַקוֹדֶשׁ

עלֵיכֶם בְּתֻוב (דברים ט) וְאַתֶּם הַרְבִּים בָּה חַשְׁבָּן מִצּוֹת עֲשָׂה רַמְ"ח, בְּחַשְׁבָּן
אָבָרְהָם וְנוּ.

ובא ראה, באשר נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, רשם אותה בסוד
השם הקדוש. אמר (שמות ט) אָנָכִי ה' אֱלֹהִים אֶחָדים וְאֶלְוֹן הַשָּׁרִים
המִמְּנִים - מִצְדוֹ יְגַקְתָּם, וּבָנָן עֲשָׂוָה וְכָל
אֶלְוֹן הַמִּמְּנִים שְׁלָוָן. שְׁהָרִי יְצָחָק אֶחָדו
בְּמִצּוֹת לֹא תְּעַשָּׂה, וְהַצּוֹוִי הַרְאָשׁוֹן שְׁלָוָן
מִצּוֹת לֹא תְּעַשָּׂה חַיִתָה, שְׁבָתוֹב (בראשית
בראשית יט) לְךָ לְךָ מֵאָרֶץ. ומושום ב'

ומצאות לא תעשה מסטרא לדינא קא אתי, דהא מעניישין ליה לבר נש בד עבר עליה. ובגין כד חשבן מצות לא תעשה ברוזא דדרגא דיליה ברוזא דשם"ה לקל יומין דשניא דנהיר מסטרא בגבורה. הדא הוא דכתיב (שופטים ה) ביצאת השם בגבורה.

לא תשא ברוזא בגבור"ה, דתפארת דאקרי אמת וaicاري בה יעקב שלימא וייניק תריין חולקיםין, מצות עשה ומצוות לא תעשה. הדא הוא דכתיב (בראשית כ"ה) ויעקב איש תם יושב אהלים. וועל לבל סטריין לרחמי ולדינא, למצוות לא תעשה ולמצוות עשה. וaicاري שלימים בגין דשבועה משלמא אתייא. ועל דא ברוזא דעשה ולא תעשה. ובמה דאייה לא תעשה כド איה לשקרא האי איה

לשון הקודש

ומצוות לא תעשה מצד של הרין באה, שנקריא אמת, ונקריא בה יעקב שלום וויניק שני חלקיים - מצוות עשה ומצוות שעbery מענישים לו לבן ארם באשר ומשום כד חשבן מצוות לא תעשה בסוד שקרנה שלו בסוד של איש תם ישב אהלים. וועל לבל השדים - לרחמים ולדין, למצוות לא תעשה ולמצוות עשה. ונקריא שלם הגבורה. והוא שכותוב (שופטים ה) ביצאת השם בגבורה.

לא תשא - בסוד הגבורה, שתפארת

מְצֻוֹת עָשָׂה כֵּד אִיהִי בָּאָמֶת. דכתיב (ירמיה ד') **וּנְשַׁבְּעַת חַי יְהִי בָּאָמֶת בְּמִשְׁפָט וּבְצִדְקָה וּבְתִּיבָּרִים** (דברים כ) **וּבְשָׁמוֹ תִּשְׁבַּע.**

זָכֹר אֶת יוֹם הַשְׁבָּת לְקָדְשׁו, (שמות כ) **בָּרוֹزָא דְּבָרִית,** דהוא יסוד דאחד ביה יוסף. ועל דא אקריב שבת, דהא יוסף כל אקריב, שבת נמי כ"ל דכל ענוגא ותפנוקא נפיק מגיה לך ימָא עלמין כלгон (כללו). ועל דא שbeta פללא (כללו) דעשה ולא תעשה, בגין דיוסף נמי בוכרא דגטיל תרין חולקין.

תֵּא חַי בְּדָבְרוֹת מְשֻׁנָּה תֹּרֶה בְּתִיב (בקרים ט"ז) **וּזְכָרַת בַּי עֲבָד הַיִּת בְּמִצְרִים וַיַּפְדֹּךְ יְהִי אֱלֹהֵיךְ מִשֵּׁם,** הכא אוליף לוון אוריתא רוזא עלאה. דהא היה צדיקא דאוזבן חיים לעבדא

לשון הקודש

וותפנוקים יוצא ממנה לקים העולמות כלם (כלמו). ועל זה שבת – כללות (כללו) של עשה ולא תעשה, משום שיוסף גם בן בכור שנוטל שני חלקים. **בָּא וִרְאָה,** בעשרה הדברים שבמשנה תורה כתוב, (דברים ט) **וּזְכָרַת בַּי עֲבָד הַיִּת בְּמִצְרִים וַיַּפְדֹּךְ הִי אֱלֹהֵיךְ מִשֵּׁם.** באמת, שברוב (ירמיה ד) **וּנְשַׁבְּעַת חַי הָאָמֶת בְּמִשְׁפָט וּבְצִדְקָה וּבְתִּיבָּרִים** (דברים ט) **וּבְשָׁמוֹ תִּשְׁבַּע.**

זָכֹר אֶת יוֹם הַשְׁבָּת לְקָדְשׁו (שמות ט) – בסוד הברית, שהוא יסוד שאחיו בו يوسف. ועל זה נקרא שבת, شهرו يوسف נקרא כל, שבת גם בן כ"ל, שבל ענן

במִצְרִים וּאֲחִילוֹ (וְדָחֵלְוּ) לֵיה, לְקַבְּלִיה אִיהוּ זָכָר
את יום השְׁבָת.

וּבָגִין בֶּן אָמֵר לוֹן קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא לִיְשָׂרָאֵל,
בְּבָעוֹ מִנְבָּזָן הָוּ דָכְרִין הַהוּא צָדִיקָא
דָאָזְדָּבָן עַל יְדֵיכָו וְהָזָה לְעַבְדָּא בְמִצְרִים, וּבְהָזָה
חוֹבָה אַתְגָּזָר עַלְיכָו לְאַשְׁתַעַבְדָּא בְבָנו בְמִצְרִים,
וּלְכָפְרָא הַהוּא חוֹבָה דָזְבִּינְתָוּן לֵיה. נָטוּ יוֹמָא
דְשְׁבָתָא וִישְׁתַבְּיךָ לְבָזָן, דָהָא יוֹמָא דְשְׁבָתָ לְקַבְּלִיה
אִיהוּ, כְּדֹא קִימָנָא בְּרוֹזָא דְמִהִימָנָתָא.

יוֹמָא קָדְמָה לְקַבְּלִיה דָאָבָרָהּם, הַהוּא דְבָתִיב
(טהילים נ"ב) חָסֵד אֶל בֶּל הַיּוֹם. יוֹמָא תְּגִינָנָא
לְקַבְּלִיה דִיצָחָק, וּבָגִין בֶּן יְתִיב קָדְשָׁא בָּרוּךְ הוּא
לְמִידָן עַלְמָא. יוֹמָא תְּלִיתָה לְקַבְּלִיה דִיעָקָב
דָאִיהוּ קוֹ אַמְצָעִי, וּבָגִין בֶּן פָּתִיב בֵּיה בְעֻזְבָּדָא
דְבָרָא שִׁיתְיָקָוּן הַמִּים.

לשון הקודש

בְמִצְרִים וְחַלְלוּ (וְלֹא) אָתוּ, לְעַמְתוֹדוּ הָוּ
יּוֹם הַשְׁבָת וַיַּתְפֵּר לְכָם, שְׁהָרִי יוֹם
הַשְׁבָת בְּנֶגֶד הָוּ, בָמָו שְׁבָאָרְנוּ בְסָוד
הַאֲמוֹנָה.

יּוֹם רָאשׁוֹן בְּנֶגֶד אָבָרָהּם, הָוּ שְׁבָתּוּב
(טהילים נב) חָסֵד אֶל בֶּל הַיּוֹם. יוֹם שְׁנִי בְּנֶגֶד
יְצָחָק, וּמִשּׁוּם בֶּן יְשִׁבָּה קָדְשָׁא בָּרוּךְ
הָאָ לְדוֹן הַעֲזָלָם. יוֹם שְׁלִישִׁי בְּנֶגֶד
יְעָקָב, שְׁהָוּ קוֹ אַמְצָעִי, וּמִשּׁוּם בֶּן

וּמִשּׁוּם בֶּן אָמֵר לְהָם קָדְשָׁא בָּרוּךְ
הָוּ לִיְשָׂרָאֵל: בְּבִקְשָׁה מִכָּם הָיָו זְכָרִים
הַצְדִיק הָהָו שְׁגָמְפָר עַל יְדֵיכָם וְהִיא
לְעַבְדָ בְמִצְרִים, וּבָאָתוּ הַחֲטָא נְגָד
עַלְיכָם לְהַשְׁתַעַבְדָ בָכָם בְמִצְרִים וּלְכִפְרָה
הַחֲטָא הָהָו שְׁמְכָרְתָם אָתוּ. שְׁמָרוּ אֶת

יומא רבייעאה לקבלה דוד, דכתיב ביה (בראשית א) יהי מאורת, מאורת חסר דהא בנטת ישראל לית לה נהרא מדילה, אלא מה דאתיהיב לה על ידך צדיק, הבי נמי דוד כתיב ביה עני ואביוון, ולית חיים אלא מה דאתיהיב ליה מוימי דאדם קדמאות שבעין שנין. יומא חמישאה לקבלה דמשה. יומא שתירטהה לקבלה דארן. ואינון ששת ימי בראשית דלעיל איןון דרמיין בקרא (דברי הימים א כ"ט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח והחזקת כי כל ואינון חולקיהון צדיקיא.

ברוא דא הגדלה ברוא דברם. הגבורה והצחק והתפארת ברוא דיעקב. הנצח חילקה דמשה. החזק אארן. כי כל (לקבלה) לקבלה חילקה דיוסף. הממלכה

לשון הקודש

ברובו בו במעשה בראשית יקו הרים. ששבי בוגר אהרן, ואלו ששת ימי יום רביעי בוגר הו, שבתוב בו בראשית בראשית של מעלה הם שרים מוסים איה מאורת, מאורת חסר. שחררי בנטת ישראל אין לה אור משלה, אלא מה שנתן לה על ידי הצדיק, לך נם הו בתוב בו עני ואביוון, ואין חיים אלא מה הנבוקה - בסוד של יצחק, והתפארת שנתן לו מימי של אדם הראשון. יום שבעים שנה. יום חמישי בוגר משה. יום